

Μ Π Λ Α Ν Κ Α
Λ Ι Π Ι Ν Σ Κ Α

ΑΥΤΗ

την ημέρα

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ
ΤΟΥ #1 ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
365 ΗΜΕΡΕΣ ΣΤΟ ΟΠΟΙΟ ΒΑΣΙΣΤΗΚΕ
Η ΟΜΟΤΙΛΗ ΤΑΙΝΙΑ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Ten Dzień
Από τις Εκδόσεις Edipresse Polska SA, 2018
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αυτή την ημέρα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Blanka Lipińska
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ούρσουλα Χότκω
ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Blanka Lipińska, 2021
© Εξωφύλλου: Edipresse Polska
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ, Αθήνα 2021

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2021

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-5044-48-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-5044-49-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥΛΙΠΑ
Τ.Θ. 520 81
Τ.Κ. 144 10, Μεταμόρφωση Αττικής
Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr
e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

TOULIPA PUBLICATIONS
P.O. Box 520 81
144 10, Metamorfossi, Greece
Tel.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr
e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr

Μ Π Λ Α Ν Κ Α
Λ Ι Π Ι Ν Σ Κ Α

ΑΥΤΗ

την ημέρα

Μετάφραση από τα πολωνικά: Ούρσουλα Χόπκο

Η θαλαμηγός αγκυροβόλησε στο λιμάνι του Φιουμισίνο. Η σωσίας της Κυρίας μου βρισκόταν ακόμη στο κατάστρωμα. Η δουλειά της ήταν απλή, απλώς να υπάρχει.

«Βάλε τη Λάουρα σε ένα αυτοκίνητο και στείλ' τη σ' εμένα», είπα όταν απάντησε στο τηλέφωνο ο Ντομένικο, ο οποίος βρισκόταν στη Ρώμη.

«Δόξα τω Θεώ...» είπε με ανακούφιση ο νεαρός. «Έχει αρχίσει να γίνεται ανυπόφορη», τον άκουσα να κλείνει την πόρτα πίσω του. «Δεν ξέρω κατά πόσο σ' ενδιαφέρει αυτό, αλλά ρωτούσε για σένα».

«Μην πας μαζί της», απάντησα, αγνοώντας τον. «Θα τα πούμε στη Βενετία. Ξεκουράσου».

«Δε θα ρωτήσεις τι έλεγε;» Ο Ντομένικο δεν το έβαζε κάτω. Διέκρινα στη φωνή του μια χαρούμενη χροιά.

«Είναι κάτι που έχει ενδιαφέρον;» ρώτησα όσο πιο σοβαρά ήταν δυνατόν, παρόλο που μέσα μου ήμουν περιέργος σαν παιδάκι για το τι συζητούσαν.

«Της λείπεις». Αυτή η σύντομη δήλωση μου έσφιξε το στομάχι. «Αυτό νομίζω».

«Φρόντισε να φύγει το συντομότερο δυνατό». Έκλεισα και κοίταξα τη θάλασσα.

Για άλλη μια φορά αυτή η γυναίκα μου προκαλούσε πα-

νικό. Αυτό το συναίσθημα μου ήταν εντελώς ξένο για να μπορώ να το εντοπίζω και να το ελέγχω.

Απομάκρυνα το κορίτσι που προσποιούνταν τη Λάουρα αλλά τη διέταξα να βρίσκεται συνεχώς κοντά. Δεν είχα ιδέα αν σε λίγο θα ήταν χρήσιμη η παρουσία της. Σύμφωνα με τα λεγόμενα του Μάτος, ο Φλάβιο με τα πυροβολημένα χέρια είχε επιστρέψει στο νησί, αλλά πέρα απ' αυτό δεν έγινε τίποτε άλλο. Σαν να μην είχε συμβεί το περιστατικό στο Nostro. Οι συνοπτικές πληροφορίες που μας μετέφερε ο σύνδεσμός μας δε με ικανοποιούσαν, κι έτσι έστειλα εκεί τους δικούς μου, οι οποίοι επιβεβαίωναν όλα όσα μάθαινα.

Το μεσημέρι είχα μια τηλεδιάσκεψη με ανθρώπους από τις Ηνωμένες Πολιτείες. Έπρεπε να σιγουρευτώ πως θα συμμετέχουν στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Βενετίας. Χρειάζομαι μια συνάντηση πρόσωπο με πρόσωπο μαζί τους: η παραγγελία της επόμενης αποστολής όπλων, τα οποία σκόπευα να πουλήσω στη Μέση Ανατολή, απαιτούσε την παρουσία μου.

«Δον Τοριτσέλι;» ρώτησε ο Φάμπιο, βάζοντας το κεφάλι του στην καμπίνα μου. Κούνησα το χέρι μου και τερμάτισα την κλήση. «Η κυρία Μπιέλ βρίσκεται στο κατάστρωμα».

«Ξεκινάμε», είπα και σηκώθηκα από τη θέση μου.

Ανέβηκα στο επάνω κατάστρωμα και κοίταξα γύρω μου. Όταν είδα τη γυναίκα μου ντυμένη σαν έφηβη, έσφιξα τις γροθιές μου και τα δόντια μου. Το καυτό σορτς και το μικροσκοπικό φανελάκι δεν ταιριάζουν στην επίλεκτη του επικεφαλής σικελικής οικογένειας, σκέφτηκα.

«Τι στο διάολο φοράς! Μοιάζεις με...» συγκρατήθηκα και δεν ολοκλήρωσα την πρότασή μου βλέποντας το σχεδόν άδειο μπουκάλι σαμπάνιας. Το κορίτσι γύρισε πέφτοντας πάνω μου, χτύπησε στο στέρνο μου και έπεσε στον καναπέ. Πάλι ήταν μεθυσμένη.

«Μοιάζω όπως θέλω και δε σου πέφτει λόγος», μουρμούρισε κουνώντας τα χέρια της, κάτι που με διασκέδασε λίγο.

«Με παράτησες χωρίς κουβέντα και με αντιμετωπίζεις σαν κούκλα με την οποία παίζεις όποτε έχεις όρεξη». Πρόταξε προς το μέρος μου τον δείκτη της προσπαθώντας ταυτόχρονα χωρίς επιτυχία αλλά με έναν χαριτωμένο τρόπο να σηκωθεί από τον καναπέ. «Σήμερα η κουκλίτσα έχει όρεξη να παίξει μόνη της».

Παραπατώντας προχώρησε προς την πρύμνη, χάνοντας κάπου στη διαδρομή τα παπούτσια της.

«Λάουρα...» ξεκίνησα να λέω χαμογελώντας αφού δεν μπορούσα πλέον να συγκρατηθώ. «Λάουρα, γαμώτο!» Το χαμόγελό μου μετατράπηκε σε φωνές όταν είδα πόσο επικίνδυνα πλησίαζε την άκρη της θαλαμηγού. Την ακολούθησα φωνάζοντας: «Σταμάτα!»

Δε με υπάκουσε ή ίσως δε με άκουγε. Σε μια στιγμή γλίτσησε. Το μπουκάλι έπεσε από τα χέρια της και εκείνη έχασε την ισορροπία της και έπεσε στο νερό.

«Γαμώτο μου!» Άρχισα να τρέχω. Έβγαλα τα παπούτσια μου και πήδηξα στη θάλασσα. Ευτυχώς που ο *Τιτάνας* έπλεε αργά και το κορίτσι έπεσε στο πλάι. Έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα την είχα στην αγκαλιά μου.

Για καλή μου τύχη ο Φάμπιο είδε όλο το περιστατικό και όταν σταμάτησε τη θαλαμηγό μου έριξε ένα σωσίβιο που ήταν δεμένο με σκοινί και το τράβηξε στο κατάστρωμα. Η κοπέλα δεν ανάσαινε.

Ξεκίνησα την ανάνηψη. Οι μαλάξιες και οι εμφυσήσεις δε βοηθούσαν.

«Ανάπνευσε, γαμώτο!»

Ήμουν απελπισμένος. Πίεζα όλο και πιο δυνατά και φυσούσα τον αέρα στους πνεύμονές της όλο και πιο απεγνωσμένα.

«Ανάπνευσε!» φώναξα στα αγγλικά, δίχως νόημα, σκεπτόμενος πως ίσως με καταλάβει. Τότε πήρε μια εισπνοή και άρχισε να κάνει εμετό.

Της χάιδευα το πρόσωπο και κοιτούσα τα ημιλιπόθυμα μάτια της που προσπαθούσαν να με διακρίνουν. Τη σήκωσα αγκαλιά και προχώρησα προς την καμπίνα.

«Να καλέσω τον γιατρό;» φώναξε ο Φάμπιο.

«Ναι, στείλε το ελικόπτερο να τον φέρει».

Έπρεπε να κατεβάσω κάτω τη Λάουρα, να μείνω μόνος μαζί της και να σιγουρευτώ πως είναι ασφαλής. Την ξάπλωσα στο κρεβάτι και κοιτούσα το χλωμό της πρόσωπο ψάχνοντας επιβεβαίωση ότι είναι εντάξει.

«Τι συνέβη;» ρώτησε σιγανά.

Είχα την εντύπωση πως σε λίγο θα χάσω τις αισθήσεις μου. Το κεφάλι μου βούιζε και η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή. Γονάτισα στο πάτωμα δίπλα της προσπαθώντας να ηρεμήσω.

«Έπεσες από το κατάστρωμα. Δόξα τω Θεώ που δεν πλέαμε γρήγορα και εσύ έπεσες στο πλάι. Αυτό δεν αλλάζει το γεγονός πως παραλίγο να πνιγείς. Γαμώτο, Λάουρα, θέλω να σε σκοτώσω και ταυτόχρονα είμαι ευγνώμων που ζεις...» Έσκυψα το κεφάλι και έσφιξα τα δόντια μου. Ο ανυπόφορος πονοκέφαλος μου στερούσε την ικανότητα λογικής σκέψης.

Η Λάουρα ακούμπησε απαλά με τα δάχτυλά της το μάγουλό μου, μετακινώντας το κεφάλι μου έτσι ώστε να την κοιτάξω.

«Με έσωσες;»

«Πάλι καλά που ήμουν κοντά. Δε θέλω να σκέφτομαι τι θα μπορούσε να έχει συμβεί. Γιατί είσαι τόσο ανυπάκουη και πεισματάρης;» Ο φόβος που ένιωθα τη στιγμή που το έλεγα αυτό ήταν για μένα κάτι πρωτόγνωρο. Πότε έως τώρα στη ζωή μου δεν είχα ανησυχήσει έτσι για κανέναν.

«Θα ήθελα να πλυθώ», είπε.

Όταν άκουσα αυτό που είπε, ξέσπασα σε γέλια. Σχεδόν πέθανε και σκέφτεται πως στάζει αλμυρό, θαλασσινό νερό. Δεν μπορούσα να πιστέψω αυτό που άκουγα. Δεν είχα όμως ούτε δύναμη, ούτε όρεξη να τσακωθώ μαζί της τώρα, ήθελα να την έχω κοντά μου, να την αγκαλιάσω και να την προστα-

τεύσω από όλο τον κόσμο. Εξακολουθούσα να σκέφτομαι τι θα είχε συμβεί αν βρισκόμουν λίγο πιο μακριά και η θαλαμηγός έπλεε λίγο πιο γρήγορα...

Ενστικτωδώς προσφέρθηκα να την πλύνω και αφού δε διαμαρτυρήθηκε, άνοιξα το νερό στο μπάνιο και γύρισα για να τη βοηθήσω να ξεντυθεί. Ήμουν συγκεντρωμένος και δε σκεφτόμουν τι θα αντικρίσω σε λίγο. Μετά συνειδητοποίησα πως είναι ξαπλωμένη γυμνή μπροστά μου. Έκπληκτος ανακάλυψα πως αυτό δε με συγκίνησε· το βασικότερο ήταν πως ζούσε.

Την πήρα αγκαλιά και μπήκα στο ζεστό νερό. Όταν η πλάτη της ακούμπησε στο στέρνο μου έχωσα το πρόσωπό μου στα μαλλιά της. Ήμουν θυμωμένος, τρομαγμένος και... απίστευτα ευγνώμων. Δεν ήθελα να της μιλήσω, ούτε να συζητήσω και σίγουρα δεν είχα διάθεση να διαφωνήσω. Απολάμβανα την παρουσία της. Αγνοώντας τα πάντα πίεξε το μάγουλό της απαλά στον κόρφο μου. Δεν είχε ιδέα πως όλα όσα είχαν συμβεί τις τελευταίες μέρες ήταν εξαιτίας της. Εγώ σιγά σιγά συνειδητοποιούσα πως τα πάντα στη ζωή μου θα αλλάξουν. Οι επιχειρηματικές μου δραστηριότητες θα πάψουν να είναι απλές, διότι οι εχθροί μου ήξεραν ήδη πως έχω ένα αδύναμο σημείο: το μικροκαμωμένο πλάσμα που κρατούσα στην αγκαλιά μου. Δεν ήμουν έτοιμος γι' αυτό και κανείς δεν μπορούσε να προετοιμάσει ούτε εμένα ούτε εκείνη γι' αυτό που θα έφερνε το μέλλον.

Αργά και χωρίς να πω κουβέντα, έπλυνα κάθε σημείο του κορμιού της, χωρίς να ερεθιστώ, προς έκπληξη της Λάουρας, και χωρίς καμία προσπάθεια να την αγγίξω με τρόπο που να είναι έστω και λίγο ερωτικός.

Τη σκούπισα και την ξάπλωσα στο κρεβάτι φιλώντας την απαλά στο μέτωπο. Πριν προλάβω να πάρω τα χείλη μου από πάνω της είχε αποκοιμηθεί. Έλεγξα τον παλμό της φοβούμενος πως έχασε πάλι τις αισθήσεις της. Ευτυχώς ήταν ρυθμικός. Στεκόμουν έτσι κοιτάζοντάς τη για λίγο όταν άκουσα το

ελικόπτερο. Ξαφνιάστηκα αλλά θυμήθηκα πως ήμασταν αρκετά κοντά στη στεριά.

Ο γιατρός, αφού ενημερώθηκε για το ιστορικό της και εξέτασε την αναισθητη Λάουρα, δε διαπίστωσε πως η ζωή της βρισκόταν σε κίνδυνο. Τον ευχαρίστησα για τον κόπο του και επέστρεψα στην καμπίνα μου.

Η νύχτα ήταν ζεστή και ήρεμη. Και η ηρεμία ήταν αυτό που χρειαζόμουν περισσότερο. Ρούφηξα μια γραμμή ναρκωτικού και με ένα ποτήρι με το αγαπημένο μου ποτό μπήκα στο καντό γιακούζι. Ζήτησα από το προσωπικό να αποχωρήσει και να παραμείνει στους χώρους εργασίας και απολάμβανα τη μοναξιά μου. Δεν ήθελα να σκέφτομαι οτιδήποτε άλλο από την ηρεμία που με περιέβαλλε τουλάχιστον φαινομενικά. Μετά από λίγα λεπτά διέκρινα στο σκοτάδι τη Λάουρα, η οποία φορώντας ένα μεγάλο λευκό μπουρνούζι περπατούσε κοιτώντας γύρω της. Η παρουσία της με χαροποίησε. Εάν βγήκε από το δωμάτιο αυτό σήμαινε πως αισθανόταν καλύτερα.

«Ξεκουράστηκες;» ρώτησα. Μόλις άκουσε τη φωνή μου το κορίτσι αναπήδησε τρομαγμένο. «Βλέπω πως αισθάνεσαι καλύτερα. Θέλεις να έρθεις κοντά μου;»

Το σκέφτηκε για μια στιγμή κοιτάζοντάς με ήρεμα. Δε φαινόταν να παλεύει με τις σκέψεις της, ήξερα πως σε λίγο το μπουρνούζι της θα πέσει στο πάτωμα.

Κάθισε απέναντί μου γυμνή και εγώ απολάμβανα την εικόνα της και τη γεύση του τέλειου ποτού. Παρέμεινα σιωπηλός και απολάμβανα το όμορφο ελαφρώς κουρασμένο πρόσωπό της. Τα μαλλιά της ήταν ανακατεμένα και τα χείλη της ελαφρώς πρησμένα. Ξαφνικά άλλαξε θέση εκπλήσσοντάς με. Κάθισε στα γόνατά μου, κολλώντας σφιχτά επάνω μου, κάτι που έκανε τον πούτσο μου να ανταποκριθεί άμεσα. Και όταν με τα δόντια της έπιασε απαλά το χείλος μου χάθηκα τελείως. Άρχισε να κουνιέται πάνω μου πιέζοντας το μουνάκι της όσο και πιο δυνατά. Δεν ήξερα πού το πάει, αλλά δεν είχα διάθε-

ση για τα παιχνιδάκια της. Όχι σήμερα. Όχι αφού λίγο έλειψε να τη χάσω.

Η γλώσσα της γλίστρησε στο στόμα μου και εγώ ενστικτωδώς έσφιξα τους γλουτούς της καθώς τους κρατούσα με τα χέρια μου.

«Μου έλειψες», ψιθύρισε.

Αυτή η σύντομη δήλωση με έκανε να παγώσω. Το σώμα μου σφίχτηκε και ξαφνικά πανικοβλήθηκα χωρίς να έχω ιδέα γιατί αντιδρώ έτσι. Την έσπρωξα από κοντά μου για να κοιτάξω το πρόσωπό της. Μιλούσε σοβαρά. Δεν ήθελα να διαισθανθεί την αδυναμία μου, δεν ήμουν έτοιμος να αποκαλυφθώ μπροστά της, ιδίως αφού και εγώ ο ίδιος δεν ήξερα τι μου συμβαίνει.

«Έτσι μου δείχνεις ότι σου έλειψα, Μικρή; Διότι εάν σκοπεύεις με αυτόν τον τρόπο να μου δείξεις ευγνωμοσύνη που σου έσωσα τη ζωή, τότε επέλεξες τον χειρότερο δυνατό. Δε θα το κάνω μαζί σου ώσπου να είσαι σίγουρη ότι το θες πραγματικά».

Ήθελα να απομακρυνθεί από κοντά μου το συντομότερο και το αίσθημα δυσφορίας που ένιωθα να εξαφανιστεί. Μου έριξε ένα βλέμμα γεμάτο θυμό και θλίψη, και η δυσφορία μέσα μου αντί να εξαφανιστεί έγινε πιο έντονη. *Τι στο διάολο συμβαίνει;* σκέφτηκα όταν σχεδόν πήδηξε έξω από το γιακούζι και φορώντας γρήγορα το μπουρνούζι έτρεξε στο κατάστρωμα.

«Τι στο διάολο κάνεις, ηλίθιε», γρύλισα στον εαυτό μου καθώς σηκώνομαι. «Παίρνεις αυτό που θες και το απορρίπτεις», μουρμούριζα προχωρώντας πίσω από τα βρεγμένα ίχνη της.

Η καρδιά μου χτυπούσε σαν τρελή και υποσυνείδητα γνώριζα τι θα συμβεί όταν τη βρω. Την είδα να μπαίνει στην καμπίνα μου και χαμογέλασα στη σκέψη πως αυτό δεν μπορεί να είναι σύμπτωση. Μπήκα μέσα ακολουθώντας την και την

είδα να προσπαθεί μες στο σκοτάδι, με γυρισμένη την πλάτη προς εμένα, να βρει τον διακόπτη για το φως. Ξαφνικά το έντονο φως πλημμύρισε το δωμάτιο και είδα το κορμί της να εκτελεί νευρικές κινήσεις. Χτύπησα την πόρτα κλείνοντάς την και εκείνη παρέλυσε από τον ήχο. Ήξερε πως ήμουν εγώ. Έσβησα το φως και αφού την πλησίασα, έλυσά με μια κίνηση τη ζώνη του μπουρνούζιού, το οποίο έπεσε στο πάτωμα. Περίμενα υπομονετικά. Ήθελα να είμαι σίγουρος πως ξέρω τι κάνω παρόλο που πρώτη φορά στη ζωή μου δεν είχα ιδέα. Άρχισα να τη φιλάω και εκείνη ανταποκρίθηκε με πάθος.

Την πήρα αγκαλιά και την πήγα στο κρεβάτι. Ήταν ξαπλωμένη μπροστά μου και το γλωμό φως των λαμπτήρων φωτίζε το τέλειο κορμί της. Περίμενα ένα σημάδι.

Και παρουσιάστηκε: το κορίτσι έβαλε τα χέρια του πίσω από το κεφάλι και μου χαμογέλασε σαν να με προσκαλούσε να μπω μέσα της.

«Ξέρεις πως αυτή τη φορά εάν ξεκινήσουμε δε θα μπορέσω να συγκρατηθώ; Εάν ξεπεράσουμε ένα συγκεκριμένο όριο, θα σε πηδήξω είτε το θέλεις είτε όχι. Σε προειδοποιώ».

«Ε τότε, πήδα με».

Κάθισε στο κρεβάτι κοιτάζοντάς με με τα τεράστια μάτια της.

«Είσαι πλέον δική μου και τώρα θα σε κρατήσω για πάντα», είπα στα ιταλικά καθώς στεκόμουν μερικά εκατοστά μακριά της.

Τα μάτια της σκοτεινίασαν αφύσικα, φαινόταν πως σε λίγο η επιθυμία θα διαλύσει αυτό το μικροσκοπικό σωματάκι. Χωρίς ντροπές έπιασε τους γλουτούς μου και με τράβηξε κοντά της.

Χαμογέλασα. Ήξερα πως δεν κρατιέται να με δοκιμάσει.

«Πιάσε με από το κεφάλι και δώσε μου την τιμωρία που εγώ επέλεξα».

Αυτά τα λόγια για μερικά δευτερόλεπτα μου έκοψαν την

ανάσα. Η γυναίκα που επρόκειτο να γίνει η μελλοντική μητέρα των παιδιών μου φερόταν σαν πόρνη. Δεν μπορούσα να το πιστέψω πως θέλει να μου παραδοθεί με αυτόν τον τρόπο. Ήμουν ενθουσιασμένος αλλά και τρομοκρατημένος με το πόσο τέλεια ήταν.

«Μου ζητάς να σου συμπεριφερθώ σαν να είσαι πόρνη; Αυτό θέλεις;»

«Ναι, Δον».

Ο σιγανός της ψίθυρος και η υποταγή της ξύπνησαν τον δαίμονα μέσα μου. Ένωσα στο σώμα μου να σφίγγουν όλοι οι μύες και να με διακατέχει το γνώριμο συναίσθημα της ηρεμίας και του ελέγχου. Όταν μου ζήτησε να είμαι ο εαυτός μου, όλα τα περιττά συναισθήματα έφυγαν. Αργά και σίγουρα χώθηκα στα χείλη της, φτάνοντας σχεδόν στην κορυφή της στιγμής που άρφωσε το βλέμμα της πάνω μου. Ένωθα τον πούτσο μου να ακουμπάει στον λαιμό της, και πίεσα πιο δυνατά καθώς ένιωθα γύρω μου το σφίξιμο που τόσο λάτρευα. Ήμουν ενθουσιασμένος. Και όταν η Λάουρα άντεξε όλο το μήκος μου ήμουν περήφανος για εκείνη. Άρχισα να κουνάω ελαφρώς τους γοφούς μου για να δω πόσο μπορεί να αντέξει. Ήταν εκπληκτική. Έπαιρνε ό,τι της έδινα.

«Εάν κάποια στιγμή πάψει να σου αρέσει, ενημέρωσέ με», της είπα. «Με τρόπο που να ξέρω πως δεν παίζεις μαζί μου».

Δεν πρόβαλε όμως καμία αντίσταση. Μου δινόταν ολοκληρωτικά.

«Το ίδιο ισχύει και για σένα», είπε, βγάζοντάς τον για ένα δευτερόλεπτο από το στόμα της.

Όταν τα χείλη της τον αγκάλιασαν και πάλι εκείνη επιτάχυνε. Έβλεπα πως της αρέσει, δεν είχε σεξουαλικές αναστολές και ήθελε πολύ να μου αποδείξει κάτι. Γαμούσα το στόμα της και εκείνη ήθελε κι άλλο. Αυτή η σκέψη με έφτανε στα πρόθυρα της ηδονής. Προσπαθούσα ανεπιτυχώς να επιβραδύνω την κίνησή της.

Ένωθα τον οργανισμό να κυριεύει το σώμα μου. Δεν τον ήθελα. Όχι τώρα, όχι τόσο σύντομα, σκέφτηκα. Την έσπρωξα απότομα και βαριανασαίνοντας προσπαθούσα να φρενάρω την εκσπερμάτωση. Η Λάουρα χαμογελούσε θριαμβευτικά. Αυτό δεν το άντεξα. Την έριξα στο στρώμα και τη γύρισα μπρούμυτα. Δεν μπορούσα να την κοιτάζω, όχι την πρώτη φορά. Δεν ήθελα να τελειώσω σε δευτερόλεπτα και ήξερα πως αυτό θα είναι το φινάλε εάν δω στο πρόσωπό της την ηδονή.

Έβαλα μέσα της δύο δάχτυλα και με ικανοποίηση ανακάλυψα πως στάζουν από τα υγρά της. Αναστέναζε και τριβόταν από κάτω μου και εγώ για άλλη μια φορά έχανα τα λογικά μου. Έπιασα το πέος μου και το έβαλα αργά στη στενή τρυπούλα της. Ήταν καυτή, υγρή και ήταν δική μου. Ένωθα κάθε σπιθαμή του αχόρταγου για σεξ εσωτερικού της. Μπήκα ως το τέλος και αγκάλιασα σφιχτά το κορμί της τραβώντας το κοντά μου. Πάγωσα, έμεινα για λίγο ακίνητος, ήθελα να ευχαριστηθώ αυτή τη στιγμή και έπειτα τον έβγαλα και τον έβαλα πιο δυνατά, ενώ η Κυρία μου αναστέναζε και γινόταν όλο και πιο ανυπόμονη. Ήθελε να τη γαμήσω, είχε ανάγκη να το νιώσει δυνατά. Οι γοφοί μου ξεκίνησαν την επίθεση όταν το σώμα μου ξεκόλλησε από πάνω της. Τη γαμούσα όσο πιο δυνατά μπορούσα και παρ' όλα αυτά ένωθα πως θέλει κι άλλο. Φώναζε και μετά από λίγο δεν μπορούσε να πάρει ανάσα. Επιβράδυνα για να ανασηκώσω τους γοφούς της πιο ψηλά, ήθελα να βλέπω αυτό που μου ανήκε σε όλο του το μεγαλείο. Όταν η πλάτη της τεντώθηκε σαν τόξο είδα τη χαριτωμένη σκούρα τρύπα και δεν μπόρεσα να κρατηθώ. Έγλειψα τον αντίχειρα και άρχισα να χαϊδεύω τον στενό της πρωκτό.

«Δον...» αναστέναξε τρομαγμένη αλλά δεν υποχώρησε ούτε σπιθαμή.

Χαμογέλασα.

«Ηρέμησε, μικρούλα. Θα φτάσουμε και εκεί αλλά όχι σήμερα».

Δεν αντιστεκόταν και εγώ χάρηκα που δε με έβλεπε γιατί είχα στο πρόσωπό μου ένα τεράστιο χαμόγελο.

Πήρα μια βαθιά ανάσα και πιάνοντάς τη δυνατά από τους γοφούς καρφώθηκα πιο βαθιά μέσα της, μετά από λίγο ξανά και ξανά. Την πηδούσα τόσο δυνατά και ανελέητα. Σκυμμένος όπως ήμουν άρχισα να χαϊδεύω με τα δάχτυλά μου την κλειτορίδα της και ένιωσα να σφίγγεται το μέσα της. Έχωσε το πρόσωπό της στο μαξιλάρι φωνάζοντας κάτι που δεν κατάλαβα, ενώ εγώ της τον έβαζα πιο δυνατά νιώθοντας μέσα της τη σεξουαλική κορύφωση. Το μόνο που δεν μπορούσα να αντέξω ήταν το ότι δεν έβλεπα το πρόσωπό της. Ήθελα να δω τον οργασμό της, να δω στα μάτια της την ικανοποίηση που της έδινα. Τη γύρισα ανάσκελα και την αγκάλιασα σφιχτά γαμώντας την και πάλι σαν να είναι πόρνη. Και τότε ένιωσα να σφίγγεται γύρω μου ρυθμικά. Τα μάτια της θόλωσαν. Είχε τα χείλη της ορθάνοιχτα αλλά δεν έβγαζε κανέναν ήχο. Τελείωνε για πολλή ώρα σχεδόν συνθλίβοντας τον πούτσο μου με το μουνάκι της. Ξαφνικά το κορμί της χαλάρωσε και εκείνη βυθίστηκε πιο βαθιά στο στρώμα. Επιβράδυνα και κουνώντας απαλά τους γοφούς μου έπιασα τους αδύνατους καρπούς της. Ήταν εξαντλημένη. Έβαλα τα χέρια της πάνω από το κεφάλι της και τα κράτησα εκεί. Ήξερα πως αυτό που θα κάνω σε λίγο θα την κάνει να αντισταθεί.

«Τελείωσε στην κοιλιά μου, σε παρακαλώ... Θέλω να το δω...» είπε λαχανιασμένη και ημιαναισθητή.

«Όχι», της απάντησα χαμογελώντας και άρχισα να την πηδάω ξανά.

Και ήρθε η έκρηξη.

Ένιωθα το σπέρμα μου να πλημμυρίζει όλο το εσωτερικό της.

Ήταν η τέλεια μέρα για να συλλάβει λες και ολόκληρο το σύμπαν ήθελε να μείνει έγκυος. Πάλευε και με έσπρωχνε μακριά της, αλλά ήταν πολύ μικρόσωμη για να αντισταθεί στη

δύναμή μου. Μετά από λίγο έπεσα πάνω της καυτός και ιδρωμένος.

«Μάσιμο, τι στο διάολο κάνεις;» φώναξε. «Αφού ξέρεις πολύ καλά πως δεν παίρνω αντισυλληπτικά χάπια».

Εξακολουθούσε να παλεύει μαζί μου προσπαθώντας να με ρίξει από πάνω της, ενώ εγώ δεν ήμουν σε θέση να κρύψω την ικανοποίησή μου.

«Χάπια μπορεί όχι», είπα. «Είναι δύσκολο να τα εμπιστευτείς. Έχεις όμως αντισυλληπτικό εμφύτευμα, κοίτα», της έδειξα με το δάχτυλο.

Ο πομπός τον οποίο ζήτησα να της εμφυτεύσουν δε διέφερε πολύ από το αντισυλληπτικό εμφύτευμα που είχε η Άννα. Γι' αυτό ήξερα πως θα πιστέψει αυτό το παραμυθάκι χωρίς κανένα πρόβλημα.

«Ήδη την πρώτη μέρα που κοιμόσουν ζήτησα να σου το εμφυτεύσουν. Δεν ήθελα να ρισκάρω. Θα σου παρέχει αντισύλληψη για τρία χρόνια, αλλά βεβαίως μετά τον έναν χρόνο μπορείς να το αφαιρέσεις». Δεν μπορούσα να σταματήσω να χαμογελάω σκεπτόμενος πως ίσως σήμερα αρχίσει να μεγαλώνει μέσα της ο γιος μου.

«Θα κατέβεις από πάνω μου;» είπε έξαλλη, ενώ εγώ αποφάσισα να το αγνοήσω.

«Δυστυχώς αυτό θα είναι αδύνατο για κάποιο χρονικό διάστημα, Μικρή. Θα μου είναι δύσκολο να σε πηδάω εξ αποστάσεως», τράβηξα τα μαλλιά της από το μέτωπο. «Όταν είδα για πρώτη φορά το πρόσωπό σου, δε σε επιθυμούσα. Ήμουν μάλλον τρομοκρατημένος από τα οράματα. Με τον καιρό όμως όταν άρχισα να κρεμάω τα πορτρέτα σου και όταν ήταν πλέον σχεδόν παντού, άρχισα να παρατηρώ κάθε λεπτομέρεια της ψυχής σου. Δεν έχεις ιδέα πόσο ταιριάζουν με το πρωτότυπο. Μου μοιάζεις τόσο πολύ, Λάουρα».

Εάν ήμουν ικανός να αγαπήσω, τότε μέσα σε αυτό το δευτερόλεπτο ερωτεύτηκα τη γυναίκα που ήταν ξαπλωμένη από

κάτω μου. Την κοιτούσα και ένιωθα σχεδόν σωματικά πως κάτι μέσα μου αλλάζει.

«Την πρώτη νύχτα καθόμουν και σε κοιτούσα ώσπου ξημέρωσε. Ένιωθα το άρωμά σου, ένιωθα τη ζεστασιά του κορμιού σου. Ήσουν ζωντανή, υπήρχες και ήσουν δίπλα μου. Έπειτα όλη τη μέρα δεν μπορούσα να απομακρυνθώ από κοντά σου, φοβούμενος παράλογα πως όταν θα επέστρεφα εσύ δε θα ήσουν εδώ».

Δεν είχα ιδέα γιατί της τα έλεγα όλα αυτά, αλλά ένιωθα μια ακαταμάχητη ανάγκη να της πω τα πάντα για μένα. Στη φωνή μου ακουγόταν ο φόβος.

Από τη μία, ήθελα να με φοβάται, αλλά, από την άλλη, ήθελα να γνωρίσει όλη την αλήθεια για μένα.

Δέκα ή λίγο περισσότερες μέρες αργότερα
(δεν ξέρω, σταμάτησα να μετρώ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ακολούθησε σιωπή, και εγώ συνειδητοποιώντας αυτό που μόλις είπα έκλεισα τα μάτια μου. Για άλλη μια φορά το μικρό μου μυαλουδάκι ήθελε απλώς να σκεφτεί κάτι αλλά αντί γ' αυτό έδωσε την εντολή για την ενεργοποίηση της φωνής μου.

«Επανάλαβέ το», είπε με ήρεμη φωνή, σηκώνοντας ψηλά το σαγόνι μου.

Τον κοίταξα και ένιωσα δάκρυα να πλημμυρίζουν τα μάτια μου.

«Είμαι έγκυος, Μάσιμο, θα αποκτήσουμε παιδί».

Ο Μελαχρινός με κοιτούσε με μάτια διάπλατα ανοιχτά και μετά από λίγο έπεσε στο έδαφος γονατίζοντας μπροστά μου. Σήκωσε το φανελάκι μου και άρχισε να φιλάει απαλά το κάτω μέρος της κοιλιάς μου μουρμουρίζοντας κάτι στα ιταλικά. Δεν ήξερα τι συμβαίνει αλλά όταν έπιασα το πρόσωπό του με τα χέρια μου ένιωσα δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά του. Αυτός ο δυνατός, ισχυρός και επικίνδυνος άντρας ήταν τώρα γονατισμένος μπροστά μου και έκλαιγε. Όταν το είδα αυτό, δεν ήμουν σε θέση να συγκρατηθώ και μετά από λίγο ένιωσα και εγώ δάκρυα να κυλούν στο πρόσωπό μου. Παγώσαμε και οι

δύο για λίγα λεπτά δίνοντας ο ένας στον άλλον χρόνο για να αφομοιώσουμε τα συναισθήματα.

Ο Μελαχρινός σηκώθηκε και μου έδωσε ένα μακρύ καυτό φιλί στα χείλη.

«Θα σου αγοράσω τανκς», δήλωσε. «Και αν χρειαστεί, θα χτίσω καταφύγιο. Υπόσχομαι πως θα σας προστατεύσω ακόμη και αν χρειαστεί να πληρώσω με τη ζωή μου γι' αυτό».

Είπε «σας». Αυτή η λέξη με συγκίνησε τόσο που άρχισα να κλαίω πάλι.

«Έι, Μικρή, φτάνουν τα δάκρυα».

Σκουπίσα με το χέρι μου τα δάκρυα από τα μάγουλα.

«Είναι από χαρά», μουρμούρισα πηγαίνοντας προς το μπάνιο. «Επιστρέφω αμέσως».

Όταν βγήκα μετά από λίγο, καθόταν στο κρεβάτι φορώντας μόνο το μποξεράκι του, σηκώθηκε, με πλησίασε και με φίλησε στο μέτωπο.

«Θα κάνω ντους, εσύ μην κουνηθείς από εδώ».

Ξάπλωσα και βύθισα το πρόσωπό μου στο μαξιλάρι αναλύνοντας όσα μόλις είχαν συμβεί. Δεν περίμενα ότι ο Μελαχρινός μπορεί να κλάψει, πόσο μάλλον από χαρά. Μετά από λίγα λεπτά άνοιξε η πόρτα του μπάνιου και στάθηκε μπροστά γυμνός και με το νερό να στάζει από πάνω του. Πλησίασε αργά στο κρεβάτι σαν να μου έδινε χρόνο να απολαύσω την εικόνα του και ξάπλωσε δίπλα μου.

«Από πότε το γνωρίζεις;» ρώτησε.

«Το έμαθα τυχαία τη Δευτέρα όταν έκανα την εξέταση αίματος».

«Γιατί δε μου το είπες αμέσως;»

«Δεν ήθελα να το κάνω πριν από το ταξίδι, εξάλλου έπρεπε να το χωνέψω πρώτα εγώ».

«Η Όλγα το ξέρει;»

«Ναι, και ο αδελφός σου επίσης».

Ο Μάσιμο συνοφρυώθηκε και γύρισε ανάσκελα.

«Γιατί δε μου είπες πως εσύ και ο Ντομένικο είστε οικογένεια;» ρώτησα.

Το σκεφτόταν για λίγο δαγκώνοντας τα χείλη του.

«Ήθελα να έχεις έναν φίλο, ένα κοντινό άτομο το οποίο θα εμπιστευτείς. Εάν ήξερες πως είναι αδελφός μου, θα ήσουν πιο συγκρατημένη. Ο Ντομένικο ήξερε πόσο πολύτιμη είσαι για μένα και δεν μπορούσα να φανταστώ να σε φροντίζει οποιοσδήποτε άλλος κατά την απουσία μου».

Αυτό που έλεγε έβγαζε νόημα. Δεν ένιωθα θυμό πια αλλά ούτε είχα παράπονο που δε μου το είπε νωρίτερα.

«Άρα ακυρώνουμε τον γάμο;» ρώτησα γυρνώντας προς το μέρος του.

Ο Μάσιμο γύρισε στο πλάι ακουμπώντας πάνω μου το γυμνό του κορμί.

«Μάλλον αστειεύεσαι. Το παιδί πρέπει να έχει ολοκληρωμένη οικογένεια. Αποτελούμενη τουλάχιστον από τρία άτομα. Το θυμάσαι;»

Μετά από αυτά τα λόγια άρχισε να με φιλάει απαλά.

«Τι είπε ο γιατρός; Ρώτησες αν μπορούμε...»

Χαμογέλασα και έχωσα τη γλώσσα μου βαθιά στο στόμα του. Αναστέναξε και με φίλησε και εκείνος πιέζοντας πιο δυνατά.

«Χμ... Καταλαβαίνω πως μπορούμε», είπε ξεκολλώντας για μια στιγμή από πάνω μου. «Θα είμαι τρυφερός σ' το υπόσχομαι».

Φτάνοντας με το χέρι του το κομοδίνο, έπιασε το τηλεκοντρόλ, έσβησε την τηλεόραση και το δωμάτιο σκοτεινίασε τελείως.

Τράβηξε το πάπλωμα από πάνω μου και το πέταξε κάτω από το κρεβάτι, έπειτα έβαλε αργά τα χέρια του κάτω από το φανελάκι μου και μου το έβγαλε. Τα χέρια του ταξίδευαν χαλαρά στο κορμί μου. Αφού χάιδεψε το πρόσωπο και τον λαιμό μου, έπιασε τα στήθη μου και άρχισε να τα ζουλάει ρυθ-

μικά. Μετά από λίγο έσκυψε, τα ακούμπησε με τα χείλη του και άρχισε να τα δαγκώνει απαλά και να τα ρουφάει. Με κυριεύσε ένα περίεργο συναίσθημα: σαν να με διαπερνούσε μια καθαρή ηδονή. Ποτέ νωρίτερα δεν το απολάμβανα τόσο αυτό. Ο Μάσιμο δεν ήταν βιαστικός με τα χάρδια, ήθελε να απολαύσει κάθε κομμάτι του κορμιού μου. Τα χείλη του περιπλανιόνταν από το ένα στήθος στο άλλο, έπειτα επέστρεφε στα χείλη μου και τα φιλούσε παθιασμένα. Ένιωθα το πέος του να διογκώνεται σιγά σιγά. Με κάθε κίνηση που έκανε το έτριβε πάνω μου. Μετά από λίγο ήμουν πιά τόσο ανυπόμονη και ερεθισμένη, και τον λαχταρούσα τόσο που ανέλαβα εγώ την πρωτοβουλία. Τον ήθελα τώρα, αυτή τη στιγμή. Ανασηκώθηκα ελαφρώς, αλλά όταν ο Μελαχρινός κατάλαβε τι σχεδιάζω με κράτησε σταθερά από τους ώμους.

«Έλα σ' εμένα», ψιθύρισα καθώς τριβόμουν από κάτω του από σφοδρή επιθυμία.

Ένιωθα πως εκείνη τη στιγμή χαμογελούσε θριαμβευτικά ξέροντας πόσο πολύ τον επιθυμώ.

«Μικρή, εγώ μόλις ξεκίνησα».

Τα χείλη του γλίστησαν αργά πάνω στο σώμα μου, ξεκινώντας από τον λαιμό μου και περνώντας στα στήθη, στην κοιλιά, ώσπου έφτασαν εκεί που έπρεπε να βρίσκονταν εδώ και ώρα. Με φιλούσε και με έγλειφε πάνω από τη δαντέλα του εσώρουχου ερεθίζοντας το ξαναμμένο μουνάκι μου, έπειτα το έβγαλε αργά και το έριξε στο πάτωμα. Άνοιξα διάπλατα τα πόδια μου γνωρίζοντας τι θα συμβεί σε λίγο. Οι γοφοί μου άρχισαν να κινούνται απαλά και ρυθμικά πάνω στο σατέν σεντόνι. Όταν ένιωσα την ανάσα του ανάμεσα στα πόδια μου για άλλη μια φορά με διαπέρασε ένα κύμα σφοδρής επιθυμίας. Ο Μάσιμο έχωσε μέσα αργά τη γλώσσα του και αναστέναξε δυνατά.

«Είσαι τόσο υγρή, Λάουρα...» ψιθύρισε. «Δεν ξέρω αν είμαι λόγω της εγκυμοσύνης ή αν σου έλειψα τόσο πολύ».

«Σκάσε, Μάσιμο», απάντησα πιέζοντας το κεφάλι του στην υγρή μου τρουπούλα. «Κάνε με να νιώσω όμορφα».

Ο αυταρχικός μου τόνος λειτούργησε όπως το κόκκινο πανί στον ταύρο. Με έπιασε από τους μηρούς και αφού με τράβηξε χαμηλά στο κρεβάτι, μου έβαλε ένα μαξιλάρι κάτω από την πλάτη και εκείνος κάθισε στο πάπλωμα που είχε προηγουμένως πετάξει κάτω. Η ανάσα μου επιτάχυνε. Ήξερα πως οτιδήποτε θελήσει να κάνει δε θα του πάρει πολύ χρόνο.

Έβαλε μέσα μου δύο δάχτυλα, ενώ με τον αντίχειρα έκανε απαλούς κύκλους χαϊδεύοντας την κλειτορίδα μου. Οι μύες μου σφίχτηκαν ακούσια και άρχισα να αναστενάζω από ευχαρίστηση. Τότε γύρισε το χέρι του και το δάχτυλό του έδωσε τη θέση του στη γλώσσα του.

«Βοήθησέ με λίγο, Μικρή».

Ήξερα τι μου ζητούσε. Κατέβασα τα χέρια μου προς τα κάτω και άνοιξα το μουνάκι μου δίνοντας του καλύτερη πρόσβαση στα πιο ευαίσθητα σημεία μου. Όταν η γλώσσα του άρχισε να ακουμπάει ρυθμικά την κλειτορίδα μου, ένιωσα πως δε θα μπορέσω να κρατηθώ περισσότερο και πως είμαι έτοιμη να εκραγώ. Τα δάχτυλά του που βρίσκονταν μέσα μου επιτάχυναν και πίεζαν πιο δυνατά. Δεν μπορούσα να συγκρατήσω περισσότερο τον οργασμό που φούντωνε μέσα μου από τη στιγμή που με άγγιξε. Τελείωνα για αρκετή ώρα, φωνάζοντας δυνατά ώσπου στο τέλος έπεσα εξαντλημένη στο μαξιλάρι.

«Ακόμη μια φορά», ψιθύρισε δίχως να ξεκολλήσει από πάνω μου τα χείλη του. «Σε έχω παραμελήσει τελευταία, μωρό μου».

Νόμιζα πως αστειευόταν, αλλά μάλλον δεν αστειευόταν.

Τα δάχτυλά του πάλι επιτάχυναν μέσα μου ενώ ο αντίχειρας που νωρίτερα έπαιζε με την κλειτορίδα μου άρχισε να χαϊδεύει απαλά την πισινή μου είσοδο. Έσφιξα ακούσια τους γλουτούς μου. Όχι, σίγουρα δεν αστειευόταν.

«Έλα τώρα, χαλάρωσε, αγάπη μου».

Εκτέλεσα υπάκουα την εντολή του. Ήξερα πως θα το απολάυσω. Όταν το δάχτυλό του μπήκε απαλά μέσα μου, ένιωσα πως πλησιάζει κι άλλος οργασμός. Ο Μάσιμο γνώριζε πολύ καλά πώς να χειριστεί το σώμα μου ώστε αυτό να ανταποκρίνεται όπως ακριβώς ήθελε. Άρχισε να χτυπάει με τα δάχτυλά του γρήγορα και ρυθμικά και τις δυο μου εισόδους, ενώ με τη γλώσσα του και τα χείλη έτριβε δυνατά την κλειτορίδα μου. Ένα κύμα οργασμού με πλημμύρισε σχεδόν αμέσως και μετά απ' αυτό ήρθε το επόμενο και άλλο ένα. Όταν έφτασα στο σημείο όπου η ηδονή άρχισε να γίνεται επώδυνη, του κάρφωσα τα νύχια μου στον λαιμό. Κόπηκε η ανάσα μου. Έπεσα πάλι στο μαξιλάρι βαριανασαίνοντας.

Ο Μελαχρινός με γύρισε έτσι ώστε να βρεθώ ολόκληρη πάνω στο κρεβάτι και μου σήκωσε τα πόδια σχεδόν πάνω από το κεφάλι, έπειτα γονάτισε μπροστά μου με το πέος του σε στύση.

«Εάν πονέσεις πες το μου», ψιθύρισε μπαίνοντας μέσα μου με μια γρήγορη κίνηση.

Το χοντρό, πρησμένο πουλί του άρχισε να κινείται μέσα μου, σκίζοντας το εσωτερικό μου. Όταν έφτασε στο τέρμα, συγκράτησε τους γοφούς του σαν να περίμενε την αντίδρασή μου.

«Γάμησέ με, Δον», είπα πιάνοντάς τον από το κεφάλι.

Δε χρειάστηκε να το ζητήσω δεύτερη φορά. Το κορμί του κουνιόταν σαν πολυβόλο. Με γαμούσε δυνατά και γρήγορα, δηλαδή όπως άρεσε και στους δυο μας περισσότερο. Μετά από λίγο με γύρισε μπρούμυτα ξαπλώνοντας το κορμί μου ίσια, έπειτα έβαλε πάλι το πέος του μέσα μου και ξεκίνησε το τρελό σπριντ. Ένιωθα πως κοντεύει, αλλά έμοιαζε σαν να μην μπορούσε να αποφασίσει πότε και με ποιον τρόπο θέλει να φτάσει στην κορύφωση. Κάποια στιγμή βγήκε πάλι από μέσα μου και με γύρισε ανάσκελα. Έψαξε το χειριστήριο και άναψε το φως στο σαλόνι έτσι ώστε να φέγγει ελαφριά στην

κρεβατοκάμαρα. Με τα γόνατά του διαχώρισε τους μηρούς μου στις δύο άκρες και δίχως να πάρει το βλέμμα του από το πρόσωπό μου χώθηκε αργά στο υγρό μουνάκι μου. Έσκυψε και κόλλησε πάνω μου ενώ τα χείλη του βρίσκονταν σε απόσταση μερικών εκατοστών από τα δικά μου. Είδα τα μάτια του Μελαχρινού να αλλάζουν και κάποια στιγμή να πλημμυρίζουν από την τεράστια απόλαυση. Οι γοφοί του άρχισαν να καρφώνονται πάνω μου με όλη τους τη δύναμη και κρύος ιδρώτας έλουσε την πλάτη του. Η κορύφωσή του κράτησε αρκετή ώρα, και ούτε στιγμή δεν τράβηξε το βλέμμα του από τα μάτια μου. Ήταν ό,τι πιο σέξι είχα δει στη ζωή μου.

«Δε θέλω να βγω από μέσα σου», είπε βαριανασαίνοντας. Χαμογέλασα και παραμέρισα με το χέρι μου τα μαλλιά του. «Συνθλίβεις την κόρη μας».

Ο Μάσιμο με έπιασε δυνατά και έκανε μια περιστροφή, έτσι που τώρα ήμουν εγώ ξαπλωμένη πάνω του. Κατέβασε το χέρι του από το κρεβάτι και τράβηξε το πάπλωμα στην πλάτη μου.

«Κοριτσάκι;» είπε έκπληκτος χαϊδεύοντας το κεφάλι μου.

«Προτιμώ κοριτσάκι, αλλά αν κρίνω απ' την τύχη μου, θα είναι σίγουρα αγόρι. Και τότε θα πεθάνω από ανησυχία για τη μοίρα του αν ακολουθήσει τα βήματα του μπαμπά του».

Ο Μελαχρινός γέλασε και ακούμπησε το κεφάλι του στον λαιμό μου.

«Θα κάνει ό,τι θελήσει, εγώ μονάχα θα του παρέχω όλα όσα θα ονειρευτεί».

«Θα πρέπει να συζητήσουμε τον τρόπο ανατροφής του παιδιού, αλλά αυτή δεν είναι καλή στιγμή».

Ο Μάσιμο δεν απάντησε, με αγκάλιασε δυνατά και με αυταρχικό τόνο διέταξε: «Κοιμήσου».

Δεν ξέρω πόσες ώρες κοιμόμουν. Άνοιξα τα μάτια μου και πήρα το τηλέφωνο στο χέρι. «Πώς, ρε γαμώτο! Πάλι δώδεκα, είναι άρρωστο να κοιμάμαι τόσο».

Γύρισα στο πλάι αναζητώντας τον Μελαχρινό, αλλά η θέση του ήταν κενή. Γιατί δε μου προκαλεί εντύπωση αυτό; Παρ'ότι ξαπλωμένη για λίγο προσπαθώντας να συνέλθω, έπειτα σηκώθηκα και πήγα να συμμαζευτώ. Τώρα που επέστρεψε ο Μάσιμο, ήθελα να μοιάζω καλύτερα απ' ό,τι τις τελευταίες μέρες, αλλά βεβαίως στο σιλ: ω-δεν-έχω-κάνει- τίποτα-τόσο-όμορφη-ξυπνάω-πάντα. Έβαψα ελαφρώς τα μάτια μου και χτένισα τα υπέροχα φρεσκοκουρεμένα μαλλιά μου. Ξέθαψα από την γκαρνταρόμπα ένα κοντό τζιν σορτς, ένα ανοιχτόχρωμο πουλόβερ που άφηνε ακάλυπτο τον ώμο και φόρεσα τις μπεζ μπότες Emu. Όσο μπορώ να δείχνω το κορμί μου και έξω έχει αρκετή ζέστη, αλλά όχι καύσιμα, θα ντύνομαι όπως μου αρέσει.

Περνώντας από τον διάδρομο συνάντησα τον Ντομένικο.

«Ω, γεια σου! Είδες την Όλγα;»

«Σηκώθηκε πριν από λίγο. Μόλις παράγγειλα πρωινό, αν και μάλλον θα έπρεπε να παραγγείλω μεσημεριανό».

«Και ο Μάσιμο;»

«Έφυγε νωρίς το πρωί, σε λίγο θα πρέπει να γυρίσει. Πώς αισθάνεσαι;»

Στηρίχτηκα σε μια από τις ξύλινες πόρτες και χαμογέλασα παιχιδιάρικα.

«Ω, θαυμάσια... υπέροχα... τέλεια...»

Ο Ντομένικο σήκωσε το χέρι του και έκανε μια χειρονομία για να συνοδεύσει αυτό που ήθελε να πει.

«Μπλα μπλα μπλα. Και ο αδελφός μου σήμερα είχε ιδιαίτερα καλή διάθεση. Εγώ όμως ρωτάω μήπως σε πονάει κάτι; Σου έκλεισα την επόμενη επίσκεψη στον γυναικολόγο και τον καρδιολόγο, σύμφωνα με τις οδηγίες του γιατρού σου, επομένως στις τρεις πρέπει να είσαι στην κλινική».

«Σ' ευχαριστώ, Ντομένικο», είπα πηγαίνοντας προς τον κήπο.

Η μέρα ήταν ζεστή, ενώ πίσω από τα σύννεφα κάθε τόσο

ξεπρόβαλλε ο ήλιος. Η Όλγα καθόταν στο τεράστιο τραπέζι και διάβαζε εφημερίδα. Πέρασα δίπλα της, τη φίλησα στο κεφάλι και κάθισα στην πολυθρόνα.

«Γεια σου, σκύλα», είπε, κοιτάζοντάς με μέσα από τα σκούρα γυαλιά της. «Γιατί είσαι τόσο χαρούμενη; Μήπως σου έδωσαν τα ίδια γαμάτα χάπια με τα δικά μου; Αφού τα πήρα, έχασα την επαφή με την πραγματικότητα, συνήλθα πριν από περσίπου μισή ώρα. Μήπως αυτός ο γιατρουδάκος έχει περισσότερα τέτοια χάπια;»

«Εγώ πήρα κάτι σαφώς καλύτερο», δήλωσα και χαμογελώντας ανασήκωσα τα φρύδια μου.

Η Όλγα έβγαλε τα γυαλιά της και άφησε την εφημερίδα καρφώνοντας το βλέμμα της σε κάτι που βρισκόταν πίσω μου.

«Εντάξει, τέρμα το παραμύθι. Ο Μάσιμο επέστρεψε».

Γύρισα στην πολυθρόνα και είδα τον Μελαχρινό να βγαίνει από την πόρτα και να κατευθύνεται προς το μέρος μας. Μόλις τον είδα, φούντωσα: φορούσε ένα γκριζο υφασμάτινο παντελόνι και πουλόβερ στο χρώμα του γραφίτη, κάτω από το οποίο έβγαине ο γιακάς από το λευκό πουκάμισο. Είχε το ένα του χέρι στην τσέπη και με το άλλο κρατούσε το τηλέφωνο στο αυτί. Ήταν εντυπωσιακός, θεϊκός και πάνω απ' όλα δικός μου.

Η Όλγα τον εξέταζε προσεκτικά καθώς στεκόταν, βυθισμένος στη συνομιλία του, στην άκρη του κήπου και κοιτούσε τη θάλασσα.

«Ποπό! Πρέπει να πηδιέται τέλεια», πέταξε κουνώντας το κεφάλι της.

Σήκωσα την κούπα με το τσάι δίχως να ξεκολλήσω το βλέμμα μου από πάνω του.

«Ερώτηση ή διαπίστωση;»

«Σε κοιτάζω και το ξέρω. Εξάλλου ένας τέτοιος άντρας αποτελεί εγγύηση ικανοποίησης».

Χάρηκα που ήταν και πάλι σε καλή διάθεση και δεν ανα-

φερόταν σε αυτό που συνέβη χτες. Κι εγώ προσπαθούσα να μην το σκέφτομαι για να μη με πιάσει παράνοια.

Ο Μελαχρινός τελείωσε τη συνομιλία του και ανέκφραστος πλησίασε το τραπέζι.

«Χαίρομαι που είσαι εδώ, Όλγα».

«Ευχαριστώ για την πρόσκληση, Δον. Χαίρομαι που συμφώνησες να είμαι παρούσα σε αυτή την τόσο σημαντική μέρα για τη Λάουρα».

Μόλις άκουσε αυτά τα λόγια ο Μάσιμο στραβομουτσούνιασε και εγώ της έριξα μια κλοτσιά κάτω από το τραπέζι.

«Γιατί με κλοτσάς, Λάρι;» παραξενεύτηκε. «Αφού η αλήθεια είναι πως είναι μια τιμή που, για παράδειγμα, οι γονείς σου δε θα έχουν την ευκαιρία να βιώσουν».

Πήρε μια ανάσα θέλοντας να συνεχίσει, αλλά μάλλον θυμήθηκε πως δεν επιτρέπεται να αναστατώνομαι και σώπασε.

«Τι κάνουν τα κορίτσια μου;» ρώτησε ξαφνικά ο Μάσιμο σκύβοντας προς το μέρος μου και φιλώντας πρώτα την κοιλιά μου και έπειτα τα χείλη μου.

Αυτή η εικόνα αναστάτωσε την Όλγα.

«Του το είπες;» με ρώτησε στα πολωνικά. «Νόμιζα πως αυτός μόλις γύρισε».

«Του το είπα, επέστρεψε χτες το βράδυ».

«Ε, τώρα ξέρω από πού προήλθε η θαυμάσια διάθεσή σου από το πρωί. Δεν υπάρχει τίποτα καλύτερο από το σεξάκι μετά από ηρεμιστικά». Κούνησε το κεφάλι της και συνέχισε την ανάγνωση.

Ο Μάσιμο κάθισε στην πολυθρόνα που βρισκόταν στην κεφαλή του τραπεζιού, στράφηκε προς το μέρος μου και ρώτησε:

«Τι ώρα έχουμε την επίσκεψη στον γιατρό;»

«Ποιοι έχουμε;»

«Θα έρθω μαζί σου».

«Δεν ξέρω αν το θέλω αυτό». Στράβωσα στη σκέψη της πα-

ρουσίας του στον γυναικολόγο. «Αν ο γιατρός μου είναι άντρας, θα ήθελα να ζήσει λίγο ακόμη. Ξέρεις πώς γίνεται η εξέταση;»

Μόλις άκουσε αυτά τα λόγια, η Όλγα πήρε μια βαθιά ανάσα πίσω από την εφημερίδα σηκώνοντας απολογητικά το χέρι της.

«Εφόσον τον επέλεξε ο Ντομένικο, τότε σίγουρα είναι ο καλύτερος και επαγγελματίας. Εξάλλου, αν το θέλεις, μπορώ να βγω κατά τη διάρκεια της εξέτασης».

«Δε χρειάζεται, γίνεται πίσω από παραβάν», ανακατεύτηκε η Όλγα, παραμερίζοντας την εφημερίδα. «Πιστεύω πως θα το απολαύσεις».

«Αν θέλεις κι άλλη κλοτσιά, αρκεί να μου το πεις», της φώναξα στα πολωνικά.

«Μπορείτε να μιλάτε αγγλικά;» είπε εκνευρισμένος ο Μελαχρινός. «Όταν μιλάτε πολωνικά, έχω την εντύπωση πως σπάτε πλάκα μαζί μου».

Τη βαριά ατιμόσφαιρα διέκοψε ο Ντομένικο, ο οποίος τράβηξε μια πολυθρόνα και κάθισε στο τραπέζι.

«Όλγα, χρειάζομαι τη βοήθειά σου», είπε. «Θα έρθεις μαζί μου;»

Παραξενεύτηκα όταν άκουσα αυτά τα λόγια. «Μήπως μου διαφεύγει κάτι;» είπα γυρνώντας προς τον νεαρό Ιταλό.

«Δυστυχώς, τα ξέρεις όλα», απάντησε με ύφος παραίτησης η Όλγα. «Εννοείται πως θα έρθω όταν τα πιτσουνάκια μας θα είναι στον γιατρό. Έτσι κι αλλιώς, δεν έχω τίποτε άλλο να κάνω».

«Αδελφέ», απευθύνθηκε ο Ντομένικο στον Μελαχρινό, «δηλαδή, μπορώ πλέον να σε συγχαρώ επίσημα;»

Τα μάτια του Μάσιμο μαλάκωσαν και στο πρόσωπό του εμφανίστηκε ένα ελαφρύ χαμόγελο.

Ο νεαρός Ιταλός τον πλησίασε και κουνώντας το κεφάλι του είπε μερικές προτάσεις στα ιταλικά, έπειτα αγκαλιάστηκαν, χτυπώντας ο ένας την πλάτη του άλλου. Αυτή η εικόνα

ήταν για μένα κάτι το καινούργιο και απίστευτα συγκινητικό. Ο Μελαχρινός, χαρούμενος, κάθισε και ήπιε μια γουλιά καφέ.

«Έχω κάτι για σένα, Μικρή», είπε ακουμπώντας στο τραπέζι ένα μαύρο κουτί. «Ελπίζω αυτό να είναι πιο καλότυχο».

Τον κοίταξα έκπληκτη, πήρα το δώρο στα χέρια μου, το άνοιξα και σοκαρισμένη ακούμπησα την πλάτη μου πίσω στο κάθισμα. Η Όλγα κοίταξε πάνω από τον ώμο μου και σούφρωσε τα χείλη της σε ένδειξη επιδοκιμασίας.

«Bentley, ωραία. Μήπως έχεις περισσότερα τέτοια κουτάκια;»

Κοιτούσα εναλλάξ μια αυτόν και μια το κλειδί.

«Αρχικά ήθελα να μην έχεις αυτοκίνητο και να πηγαίνεις παντού με οδηγό. Αλλά δεν μπορώ να επιτρέψω να παρανοήσεις, εξάλλου πλέον γνωρίζω περισσότερα γι' αυτή την υπόθεση και δε θεωρώ πως κινδυνεύεις από κάτι σοβαρό».

«Ορίστε; Τι σημαίνει ότι ξέρεις περισσότερα;»

«Συναντήθηκα το πρωί με τον άνθρωπό μου στην αστυνομία και είδα τα καταγεγραμμένα βίντεο από τον αυτοκινητόδρομο. Φαίνεται πως στο αυτοκίνητο που σας χτύπησε υπήρχε μόνο ένα άτομο. Από αυτό που καταγράφηκε στο βίντεο δεν ήταν δυνατό να το αναγνωρίσουμε, οπότε μας έδωσαν και το βίντεο από το σπα. Η αλήθεια είναι πως και εκεί δε φάνηκε τίποτα, διότι ο άνθρωπος φορούσε καπέλο και κουκούλα. Όμως αυτό μου επέτρεψε να αποκλείσω κάποια άτομα από τον κύκλο των υπόπτων λόγω του χαοτικού τρόπου δράσης. Κατά δεύτερον, το άτομο που προσπάθησε να σας βγάλει εκτός δρόμου δεν είχε ιδέα πώς να το κάνει. Αν το έκανε επαγγελματίας, το πιθανότερο είναι πως δε θα καθόσταν τώρα εδώ. Άρα ή ήταν σύμπτωση ή ήταν μια δράση που δεν έχει καμία σχέση με την οικογένεια».

«Τι τύχη που μας έτυχε ένας αποτυχημένος», είπε η Όλγα σηκώνοντας τα χέρια της προς τον ουρανό. «Δε με καθησυχάζει αυτό. Κάποια στιγμή θα πρέπει να φύγω και να την αφήσω

εδώ μαζί σου. Ελπίζω να μην πέσει ούτε τρίχα από το κεφάλι της, διαφορετικά δε θα σε σώσει ολόκληρος ο στρατός που έχεις όταν σε πιάσω στα χέρια μου».

Ο Μάσιμο χαμογέλασε φανερώνοντας πως το διασκεδάζει, ενώ ο Ντομένικο εμφανώς μπερδεμένος κοιτούσε το πίσμπουλ μου σε γυναικεία έκδοση.

«Βλέπεις, Μάσιμο, αυτό το ταμπεραμέντο μάλλον είναι το εθνικό τους χαρακτηριστικό».

Φίλησα την Όλγα και της χάιδεψα το κεφάλι γελώντας.

Το τραπέζι ήταν γεμάτο νοστιμιές και έτσι και οι τέσσερις ξεκινήσαμε να τρώμε. Παραδόξως, σήμερα είχα πολλή όρεξη για φαγητό και δεν ένιωθα ενοχλήσεις στο στομάχι.

«Εντάξει, κύριου», άρχισα να λέω αφήνοντας στην άκρη το πιρούνι, «τώρα πείτε κάτι για το γεγονός πως είστε αδέρφια. Ήταν διασκεδαστικό να προσποιείστε τη σχέση αφεντικού-υφιστάμενου;»

Κοιτάχτηκαν σαν να ήθελαν να συνεννοηθούν για το ποιος θα ξεκινήσει πρώτος.

«Δεν ήταν τελειώς προσποιητό», απάντησε ο Ντομένικο. «Ο Μάσιμο, ως η κεφαλή της οικογένειας, είναι βασικά το αφεντικό μου, αν και, πάνω απ' όλα, είναι ο αδελφός μου, διότι η οικογένεια είναι σημαντικότερη, αλλά είναι και Δον, οπότε του αξίζει και ένα άλλο είδος σεβασμού, όχι μόνο αυτό που αποδίδεται στα μέλη της οικογένειας». Στήριξε τους αγκώνες του στο τραπέζι και έγειρε ελαφρώς μπροστά. «Εξάλλου, μάθαμε πως είμαστε αδέρφια πριν από μερικά χρόνια και συγκεκριμένα μετά τον θάνατο του πατέρα».

«Όταν με πυροβόλησαν, χρειαζόμουν αίμα», τον διέκοψε ο Μάσιμο. «Οι ιατρικές εξετάσεις έδειξαν μεγάλες γενετικές ομοιότητες. Αργότερα, όταν έγινα καλά, αρχίσαμε να ερευνούμε το θέμα και αποδείχτηκε πως είμαστε ετεροθαλή αδέρφια. Η μάνα του Ντομένικο είναι αδελφή της δικής μου μαμάς και έχουμε τον ίδιο πατέρα».

«Περίμενε, γιατί δεν καταλαβαίνω», διέκοψε η Όλγα. «Άρα ο πατέρας σου το έκανε με δύο αδελφές;»

Και οι δύο συνοφρυώθηκαν παίρνοντας παρόμοια έκφραση στα πρόσωπά τους.

«Μιλώντας αρκετά πεζά», είπε ο Μάσιμο, «ναι. Έτσι ακριβώς ήταν».

Στο τραπέζι κυριάρχησε η σιωπή.

«Σε ενδιαφέρει κάτι ακόμη, Λάουρα;» ρώτησε ο Μελαχιρός διατηρώντας το βλέμμα του καρφωμένο στην Όλγα.

«Αφού είμαστε σε οικογενειακό περιβάλλον», είπα, «μήπως για να χαλαρώσουμε λίγο να επιλέξουμε όνομα για το παιδί;»

«Χένρικ!» φώναξε η Όλγα. «Όμορφο και ισχυρό όνομα, βασιλικό».

Ο Ντομένικο συνοφρυώθηκε προσπαθώντας μαζί με τον Δον να πουν το όνομα.

«Όχι, αυτή δεν είναι καλή ιδέα», είπα κουνώντας το κεφάλι μου, «εξάλλου εγώ είμαι πεπεισμένη πως θα είναι κοριτσάκι».

Τρία δευτερόλεπτα αργότερα ξεκίνησε μια έντονη συζήτηση που με έκανε να μετανιώσω την αλλαγή θέματος. Η Όλγα φώναζε στον Μάσιμο, ενώ ο Μάσιμο ήρεμος και ανέκφραστος κατέρριπτε τα επιχειρήματά της. Στην πραγματικότητα, η παρουσία μου ήταν σχεδόν περιττή. Κοιτάζοντάς τους συνειδητοποίησα πως ο πόλεμος της Όλγας με τον Μάσιμο δε θα τελειώσει ποτέ και εκείνη θα συνεχίζει να τον προκαλεί και να τον τσεκάρει μέχρι να σιγουρευτεί πως είμαι ασφαλής και ευτυχισμένη.

Σηκώθηκα από την καρέκλα και τη φίλησα στο κεφάλι.

«Σ' αγαπάω, Όλγα».

Ξαφνικά όλοι σώπασαν. Πλησίασα τον Μάσιμο και του έδωσα ένα παθιασμένο φιλί.

«Σ' αγαπάμε», είπα. «Και τώρα πάω στον γιατρό γιατί θα

αργήσω». Έπειτα πήρα το μαύρο κοντάκι και αποχώρησα από το τραπέζι.

Ο αρραβωνιαστικός μου είπε συγγνώμη και σηκώθηκε από την πολυθρόνα. Προχώρησε πίσω μου και μετά από λίγο με έφτασε και με αγκάλιασε με το χέρι του.

«Ξέρεις πού βρίσκεται το αυτοκίνητο, αγάπη μου, ή αποφάσιζες να το σκεφτείς αυτό αργότερα;»

Τον σκούνηξα γελώντας και εκείνος με οδήγησε στο τμήμα του κήπου που δεν είχα πάει ποτέ, διότι βρισκόταν πίσω από το σπίτι. Επειδή σε εκείνη την πλευρά δεν είχε ούτε ήλιο, ούτε θάλασσα, δεν είχα νιώσει την ανάγκη να πάω.

Όταν φτάσαμε στο σημείο, είδα ένα τεράστιο ισόγειο κτίριο που έμοιαζε να είναι χτισμένο μέσα στον βράχο. Όταν άνοιξε η πόρτα του γκαράζ, ανακάλυψα έκπληκτη πως το γκαράζ ή μάλλον το τεράστιο κτίριο-γκαράζ ήταν όντως χτισμένο μέσα στον βράχο. Μέσα υπήρχαν δεκάδες αυτοκίνητα. Χάζεψα.

Τι να τα κάνει κανείς τόσα αυτοκίνητα;

«Τα οδηγείς όλα αυτά;»

«Έχω οδηγήσει το καθένα τουλάχιστον μία φορά. Ο πατέρας είχε αυτό το πάθος. Ήταν συλλέκτης».

Χαρούμενη ανακάλυψα πως δίπλα στον τοίχο υπήρχαν και μερικές μηχανές και αμέσως κινήθηκα προς τα εκεί.

«Οχ, η αγαπημένη μου», είπα καθώς χάιδευα μια μηχανή Suzuki Hayabusa. «Τετρακύλινδρος κινητήρας, κιβώτιο έξι ταχυτήτων και αυτή η ροπή!» αναστέναξα. «Ξέρεις πως το όνομά της προέρχεται από την ιαπωνική λέξη για το πιο γρήγορο ζώο του κόσμου, δηλαδή, για το γεράκι Πετριίτη; Είναι εκπληκτική».

Ο Μάσιμο στεκόταν κοντά μου και έκπληκτος άκουγε όσα έλεγα.

«Ξέχασέ το», είπε αυστηρά τραβώντας με από το χέρι προς την έξοδο. «Ποτέ και μιλάω τώρα πολύ σοβαρά, Λάουρα, ποτέ στη ζωή σου δε θα ανέβεις σε μηχανή».

Έξαλλη τράβηξα το χέρι μου και στάθηκα έκπληκτη σαν άγαλμα.

«Δε θα μου λες τι στο διάολο θα κάνω!»

Ο Μελαχρινός γύρισε προς το μέρος μου και έπιασε με τις παλάμες του το πρόσωπό μου.

«Είσαι έγκυος, κνοφορείς το παιδί μου και όταν θα γεννηθεί θα είσαι η μητέρα του παιδιού μου», τόνιζε τη λέξη «μου» κοιτάζοντάς με. «Δε θα ρισκάρω να χάσω εσένα ή και τους δυο σας, συγχώρα με λοιπόν, αλλά θα σου λέω τι να κάνεις». Έδειξε με το δάχτυλό του τις μηχανές που βρίσκονταν δίπλα στον τοίχο. «Και οι μηχανές σήμερα κιόλας θα εξαφανιστούν από το σπίτι. Και δεν πρόκειται για τις οδηγικές σου ικανότητες ούτε για τη σύνεσή σου, αλλά για το γεγονός πως δεν μπορείς να ελέγξεις και να επηρεάσεις αυτό που συμβαίνει στον δρόμο».

Βασικά είχε δίκιο. Δε μου άρεσε να το παραδέχομαι, αλλά δε σκέφτηκα πως τώρα πια δε θα ζω μόνο για μένα.

Κοιτάζοντας το παγωμένο, έξαλλο βλέμμα του χάιδεψα την κοιλιά μου. Αυτή η χειρονομία ξεκάθαρα τον ηρέμησε. Έπιασε τα χέρια μου και τα έσφιξε, ενώ ακούμπησε το μέτωπό του στο δικό μου. Δε χρειαζόταν να του πω πως καταλαβαίνω. Ήξερε καλά τι ένιωθα και τι σκεφτόμουν.

«Μην πεισμώνεις, Λάουρα, μόνο και μόνο για το πείσμα. Και επίτρεψέ μου να σας φροντίσω. Έλα».

Στο γκαράζ μπροστά από μια είσοδο βρισκόταν σταθμευμένη μια μαύρη Bentley continental. Το τεράστιο δίπορτο αυτοκίνητο δε θύμιζε σε τίποτα την Porsche που μου είχαν δώσει την προηγούμενη φορά.

«Είπες πως δε θα έχω σπορ αυτοκίνητο».

«Αλλάξα γνώμη. Εξάλλου, θα εγκαταστήσω γονικό έλεγχο στο κλειδί».

Στεκόμουν ελαφρώς μπερδεμένη κοιτάζοντάς τον με δυσπιστία.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΤΡΙΛΟΓΙΑΣ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΣ ΚΛΕΨΕΙ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ

Η καινούργια ζωή της Λάουρα Μπιέλ στη Σικελία μοιάζει με το τέλειο παραμύθι: μια εντυπωσιακή γαμήλια τελετή, ένας πλούσιος και αφοσιωμένος σύζυγος, μια εγκυμοσύνη, ενώ οι μέρες της κυλούν μες στην πολυτέλεια: υπηρετικό προσωπικό, πανάκριβα αυτοκίνητα και παραθαλάσσιες επαύλεις. Ναι, όλα αυτά θα ήταν ειδυλλιακά, αν η Λάουρα δεν ήταν διαρκώς περιτριγυρισμένη από μαφιόζους και δεν τη σκίαζε η μόνιμη απειλή της απαγωγής της. Έχει πλέον έρθει η ώρα να ανακαλύψει τι στ' αλήθεια σημαίνει να ζεις με τον πιο επικίνδυνο άνδρα στην Ιταλία.

*Η προκλητική και συναρπαστική ιστορία
της Λάουρα και του Μάσιμο, που ξεκίνησε με το διεθνές
μπεστ σέλερ 365 ΗΜΕΡΕΣ, στο οποίο βασίστηκε
η ομότιτλη ταινία, συνεχίζεται...*

Ρυθμός που κόβει την ανάσα, σασπένς και καταιγιστικές ανατροπές κυριαρχούν σ' αυτό το τολμηρό ρομάντζο. Θα μαγέψει τους αναγνώστες που αγαπούν τους περίπλοκους και επικίνδυνους ήρωες. Άκρως εθιστικό!

Publishers Weekly

ΑΥΣΤΗΡΑ
ΓΙΑ
ΕΝΗΛΙΚΟΥΣ

ISBN: 978-618-5044-88-0

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 25035

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΤΟΥΛΙΠΑ

Τ.Θ. 520 81 • Τ.Κ. 144 10, ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ • Τηλ.: 801-700-7570
www.ekdoseistoulipa.gr • e-mail: info@ekdoseistoulipa.gr